

L É P C S Ő K

XI. évfolyam 1. 2. szám

2011. január 2.

A kerepesi római katolikus egyházközség lapja

2011 A CSALÁD ÉVE

**A tartalomból: Hét magyar ferences vértanút
avathatnak boldoggá
A modern kori rabszolgaság formái
Fengsui – keresztény szemmel
Ward Mária rendalapító
Egyházközségi hírek**

Szentmise szándékok január hónapban

1.	+Gazdag Istvánné Ágh Anna és +Szülei	(8.00)
		(11.00)
	+Jancsó Mihály és +Szülei	(18.00)
2.	+Szeder János, +Kriger István és +Borbély Pál	(8.00)
		(11.00)
		(18.00)
3.		
4.		
5.		
6.		
7.	Jézus Szent Szíve tiszteletére engesztelésül	
8.	Hálából születésnapon	
9.	+Szikszai József, +Édesapja és +Hozzátartozóik	(8.00)
		(11.00)
		(18.00)
10.		
11.		
12.		
13.	+Gubcsó Mihály, +Szülei, +Baran szülők és összes +Hozzátartozó	
14.	+László 10. évf.	
15.		
16.	+Barka József, +Szülei, és összes +Hozzátartozó	(8.00)
		(11.00)
		(18.00)
17.	+Fera István	
18.	+Hitkó László és +Szülei	
19.		
20.	+Csaja József és +Károly fia	
21.		
22.	+Szépvölgyi János és +Felesége	
23.	+Pócza János és +Szülei	(8.00)
		(11.00)
	+ifj. Persa József, +Édesapja és +Péter fia	(18.00)
24.		
25.	+Burik Pál és +neje Erzsébet	
26.	A Rózsafűzér Társulat 24. (Horváthné) csoport élő Tagjai	
27.	A Rózsafűzér Társulat 24. (Horváthné) csoport +Tagjai	
28.		
29.		
30.	Az egyházközség januárban +Híveiért	(8.00)
		(11.00)
	Az Egyházközség élő híveiért	(18.00)
31.		

Gondolatébresztő...

2011 A CSALÁD ÉVE

A NÁZÁRETI SZENT CSALÁD MINDIG IS A SZERETET, AZ IMÁDSÁG ÉS A MUNKA ISKOLÁJA VOLT – hangoztatta XVI. Benedek pápa Spanyolországban, a Sagrada Familia templom felszentelésekor. - Napjainkban az életkörülmények megváltoztak, hatalmas technikai társadalmi és kulturális fejlődés zajlott le. E fejlődésnek együtt kell járnia az erkölcs, a mások iránti figyelem fejlődésével. Védeni és segíteni kell a családokat, hiszen az emberi élet alapja az egy férfi és egy nő közötti nagylelkű és felbont-hatatlan szeretet. Az igaz szabadság csak ott születhet meg, és maradhat fenn, ahol szeretet és hűség uralkodik. Az Egyház tehát megfelelő gazdasági és szociális intézkedéseket kér ahhoz, hogy a nők maradéktalanul megvalósíthassák hivatásukat otthon és a munkahelyükön. A házasságban egyesülő férfi és nő alkotta család élvezze az állam határozott támogatását. Legyen a gyermekek élete szent és sérthetetlen fogantatásuk pillanatától kezdve. Segítsék elő jogi és szociális téren is a születések számának növekedését. Az Egyház szemben áll mindennel, ami az emberi élet ellen irányul, és támogat mindent, ami elősegíti a természet rendjét, a család intézményének javát.

SZENTATYÁNK EGYIK NAGY TÉMÁJA A CSALÁD. Mindegyre hangsúlyozza az emberről alkotott keresztény felfogást, és azt, hogy a család abszolút értelemben alapvető vonatkozási pontja a társadalom építésének, a személy átfogó fejlődésének, az élet befogadásának. A család témájára való utalás rendkívül időszerű napjainkban. Kultúránk és társadalmunk ezzel szemben gyakran nem védelmezi a családi élet dimenzióit.

AZ ÖRÖK IGE A CSALÁD ÖLÉN LETT EMBERRÉ. „Jézus Krisztus kiüresítette önmagát”, (Fil 2,7) mindenről lemondott, de arról nem, hogy családban testesüljön meg. A megváltás műve a családban kezdődött.

A FIATAL EGYHÁZ CSALÁDOKBAN ÉLT, erősödött és gazdagodott a Lélek által. Az Egyház útra indulásának első fázisában keresztény eleink „a kenyértörést házanként végezték és örvendezve, tiszta szívvel fogyasztották el közös eledelüket” (ApCsel. 2.46). Családi közösségben gyűltek össze, hogy Krisztusra és az Ő megváltói halálára emlékezzenek. A „nagy család” gyűlt össze (az időközben testvérré vált rabszolgák is), hogy az Úr vacsorájára emlékezzék, belőle részesedjék. Kisebb-nagyobb családi közösségben oktatták a gyermekeket, nevelték őket az Úr félelmére. A „családegyház” fokozatosan kitágult. Az eucharisztia ünneplésére egyre többen gyűltek össze. Számos jómódú keresztény Rómában egész házat bocsátott rendelkezésre, hogy az egyre növekvő gyülekezet közösen ünnepelhesen. A szabadság beköszönt, a növekvő igények hozták magukkal, hogy egyre szebb templomokat építsenek. Így alakultak ki fokozatosan a családegyházból a helyi közösségek.

AZ EGYHÁZ ÉLTETŐ MAGJA, ALAPSEJTJE MIND A MAI NAPIG A „CSALÁDEGYHÁZ”. A család első „püspökei” – Szent Ágoston gondolatát idézve – a családapák és családanyák. Az egyház életének bázisa változatlanul a hitét megélő család. Ezt akarta hangsúlyozni a II. Vatikáni Zsinat, amikor a régi egyházatyák által használt „családegyház” fogalmát felelevenítette. A „kisegyház” minden egyes tagja felelős a többiért, egymás hitét ébreszti, erősíti.

AMIKOR A MAGYAR KATOLIKUS EGYHÁZ MEGHIRDETI A CSALÁD ÉVÉT, a harminc évvel ezelőtt, 1981-ben megjelent Familiaris Consortio-ra, II. János Pál pápa apostoli

buzdítására is emlékezve, sokrétű célt szeretne megvalósítani. A Családok Nagy Pápája sokat idézett gondolata: „Család, légy az, ami vagy!” A családév szeretné erősíteni a család belső identitását, ugyanakkor szeretné tudatosítani a család missziós felelősségét is. A család ugyanis egyszerre tárgya és alanya az evangelizációnak. Tárgya az evangelizációnak, rá irányul. Ebben az értelemben az egyházközségek segítsék és bátorítsák a fiatalokat a megalapozott házasságra. A távolabbi felkészülést segíti a családi életre nevelés, a közelebbi pedig a párkapcsolatokat irányítja a szentségi házasság felé, már a jegyeskort megelőzően. Fontos a házasságok kísérése, összefogása csoportokba, és hogy legyen, aki ott áll azok mellett is, akik válsággal, különböző nehézségekkel küzdenek. A családnak, mint az evangelizáció alanyának pedig az a feladata, hogy kinyilvánítsa és közölje a szeretetet, amely eleven visszhangja és tükröződése Isten emberek iránti szeretetének, a Vőlegény Krisztus szeretetének a Menyasszony Egyház iránt. (FC 17.)

A CSALÁD ÉVE SZERETNÉ FELRAGYOGTATNI A CSALÁD ÉRTÉKÉT, tudatosítani, hogy a házasságon alapuló család nélkül a nemzet elenyészik, a gazdaság összeomlik, a kultúra lehanyatlak. Társadalmunknak – amelyet az individualizmus, szekularizmus, relativizmus, materializmus tépáz – a család nyújt menedéket, mert képes a társadalom megújítására, hiszen a házasságon alapuló család, elfogadva az életet, a jövő záloga.

A CSALÁD ÉVE kegyelmi idő. Kereszténységtől távolodó világunk csak olyan keresztények életpéldája nyomán fogja újra befogadni az evangéliumot, akik Krisztussal való őszinte, állandó, boldogító találkozásban élnek, és másokat is meghívják erre a közösségre. XVI. Benedek pápa mondja: Jézus azért jött, hogy a szegényeknek hirdesse az örömhírt; márpedig a legszegényebb az, aki kiábrándult az abszurdnak, ellentmondásosnak vélt életből. Az örömtelenségből szeretetlenség, irigység, önzés fakad és minden rossz, ami tönkretesz az embert és a világot. Az öröm forrása a szeretet, a szeretet pedig a családban források. A családok tanúságtételét az Eucharisztia, a bűnbánat szentsége, Isten ígéjének hallgatása és az imádság hitelesíti. Vagyis egyedül azok a keresztények képesek tanúságtételre, akik őszinte és élő kapcsolatban vannak Krisztussal, és akik Krisztusból reményt merítenek az élet összes dimenziójához.

A SZEMÉLYEK IGAZI KÖZÖSSÉGÉVÉ VÁLT HÁZASSÁGOK ÉS CSALÁDOK tanúságot téve útjukról példájukkal másokat is segítenek közösséggé válni. Hiábavaló távoli, mégoly fontos igazságok újra, meg újra felidézése, ha a családokban nem tudatosul: az ő feladatuk a társadalom átalakítása. Máskülönben épp a család lesz az első áldozata azoknak a bajoknak, melyeket közömbösen szemlélt és nem hátrított el. A család társadalmi feladata révén arra is hivatott, hogy beavatkozzék a társadalmi életbe, azaz elsősorban a családoknak kell gondoskodniuk arról, hogy az állam törvényei és intézményei nem csupán ne sértsék a családot, hanem nagyon határozottan támogassák és oltalmazzák jogait és feladatait. Így tehát a családokban egyre inkább tudatosulnia kell annak, hogy "főszerepet" játszanak a "családpolitikában". (FC 44) A családok hatékony fellépését elősegíti összefogásuk, ha nem egyenként, hanem közösségként lépnek fel. HÍVOK MINDEN JÓ SZÁNDÉKÚ EMBERT, hogy élje, ünnepelje, hirdesse, a Család Evangéliumát. Az életet szolgálni öröm. Modern világunk az erőfeszítés nélkül birtokba vehető olcsó és múló örömekeket reklámozza. A jövő nemzedékét azok a családok adják, akik örömmel és szeretettel, sokszor áldozatok és küzdelmes erőfeszítések árán is szolgálják az életet.

(Bíró László az MKPK családreferens püspöke)

Imádság az Égi Édesanyához

Égi Édesanyám!

Oltalmazd meg Magyarországot, bíborosunkat, püspökeinket, papjainkat, szerzeteseinket, családtagjainkat, közösségünket és az egész magyar egyházat! Mindazoknak, akik még nem tudnak hinni, a Szentlélek ereje és világossága által add meg az élő hit kegyelmét, hogy ez az ország Mária országa, a Te országod lehessen.

Tisztíts meg minket a bűntől a Szentlélek tüzével
és vezess el Szent Fiadhoz, Jézushoz! Amen.

Sedulius: Vízkereszti himnusz

Gonosz Heródes, mit remegsz,
ha Krisztus jöttét hozza hír?
Nem bántja földi trónodat,
ki koronát az égben ad!
A bölcsek jönnek, lám elől
vezérlő csillag tündököl.
A Fényt a fényben keresik,
Istent imádják kincseik.
Az égi Barányt tiszta víz
csorgó patakja fürdeti.
Bár bűntelen, lemossa mind
magára vállalt vétkeink.
Új hatalom, csodálatos:
a korsókban a víz piros!
Kitöltik, s íme, míg folyik,
szavára borrá változik.
Áldunk, Jézus, ki magadat
a népeknek megmutatod,
Atyádat és Szentlelkedet
örökre dicsérjük veled. Amen.

Fordította: Farkasfalvy Dénes

Hét magyar ferences vértanút avathatnak boldoggá

A hét ferences vértanú – **Körösztos Krizosztom, Kovács Kristóf, Hajnal Zénó, Kiss Szaléz, Lukács Pelbárt, Kriszten Rafael és Károlyi Bernát** – 1944. és 1954. között életáldozatával tett tanúságot hitéről és emberszeretetről. Krisztusért adták életüket, mentették az üldözötteket, kiálltak az egyházért, a kisemmizettekért. Emlékük és tiszteletük eleven rendtársaik és a hívek körében. A püspöki konferencia december elején hozott döntése értelmében támogatja a hét magyar ferences vértanú boldoggáavatásának ügyét.

A hét szerzetes 1944. és 1954. között életáldozatával tett tanúságot hitéről és emberszeretetről. Hárman szovjet, illetve jugoszláv csapatok, négyen pedig a kiépülő kommunista rendszer áldozatai lettek. Mártírhaláluk ideje arra a tíz évre esik, amikor a Magyarországot lerohanó, majd rabigába hajtó reguláris és partizáncsapatok, valamint a támogatásukkal kiépült rendszer számára az élet nem volt érték. Amikor a kommunista rezsim még nem ismerte fel, hogy a vértanúk vére az egyház magvetése.

Az újvidéki vértanúk

A déli területek 1942-es visszacsatolása után a kapisztránus rendtartomány vezetése szinte azonnal elfogadta a felkérést, hogy rendházat alapítson Újvidéken. A letelepedő ferenceseknek már 1944 őszén szembe kellett nézniük a szerb partizáncsapatok előretörésével.

Az újvidéki kolostor házfőnöke a korábban az amerikai magyarság körében működő, majd a Don-kanyart is megjárta **Körösztos Krizosztom** (1900–1944) volt, akit 35 éves kora ellenére, meggyötört kinézete miatt csak öregbarátnak hívtak. A veszélyt látva többször felajánlották neki a hazatelepülést, ő azonban az utolsó pillanatban is azt mondta: „Amíg hívek jönnek a templomba, a pap nem hagyhatja el a rábízottakat!”. A szerb csapatok 1944. október 23-án, Kapisztrán Szent János ünnepén értek Újvidék közelébe. A város elfoglalása után összegyűjtötték a férfiakat, de Krizosztom atyának felajánlották a menekülést. Ő azonban csak akkor élt volna ezzel, ha rendtársait is elengedik, erre azonban már nem volt lehetőség. Barakkba hajtották őket, ahol napokon át gyóntatta, vigasztalta a híveket. Október 27-én Krizosztom atyát több férfival együtt egy szomszéd barakkba terelték azzal, hogy a nap folyamán hazaengedik őket. Másnap katonazene mellett a foglyokat hármával összekötözve futásra kényszerítették, s közben puskatussal ütötték. Az „öreg” ferences papot is agyonverték.

Az újvidéki rendház másik vértanúja **Kovács Kristóf** (1914–1944), aki 1944-ben arra kérte provinciálisát, hogy Újvidékre mehessen, mégpedig azzal az indokkal, hogy vértanú akar lenni Krisztusért. Őt is 1944. október 26-án tartóztatták le. A tanúk elmondása szerint, amikor csak tehette, a rabokkal beszélgetett, mindenki becsülte emberségességéért. November 1-jén rendtársával, Kamarás Mihállyal és más

rabokkal Pétervárad felé hajtották. Napközben meneteltek, éjszaka pedig gyóntattak, mert a hívek a halálveszélyt látva sokszor hosszú évtizedek után is rendezni akarták életüket. November 2-án folytatniuk kellett a menetelést. A papokat különös kegyetlenséggel bántalmazták. Lelkipásztori jelenlétüket a fasiszták szolgálatának minősítették. Kristóf és Mihály atyát fegyvert hordozva kényszerítették futásra, Kristófot vasvesszővel, puskával ütötték. Homloka a vasvessző ütéseitől fölrepedt, a verésektől nem tudott menni. Társai segítették, de elájult. Utolsó szavai ezek voltak: Sic debuit esse, vagyis így kell ennek történnie. A katonák teherautóra dobták, és Indijja község határában lelőtték.

Vértanúság a szovjet fronton

Nagyatád a háború utolsó szakaszában a nemzeti szocialista és a szovjet csapatok ütközőzónájába került. A front közeledtével a katonaság felszólította a lakosságot, hogy hagyja el a települést. Ekkor **Hajnal Zénó** (1900–1945) ferences házfőnök állt a nagyatádiak élére, az ő vezetésével vonultak ki az emberek a településről. Gyékényes felé indultak, amelynek határában a bolgár és a német csapatok kerültek egymással szembe. Húsvétvasárnap a bolgár katonák házról házra foglalták el a falut. Elértek a plébániához, ahonnan kiparancsolták Martincsevics Pál plébánost és a nála meghúzódó Hajnal Zénót is. Egy bolgár lovas katona, mikor meglátta a reverendát, illetve a ferences habitust viselő két papot, visszafordult, kiszólította őket a tömegből és agyonlőtte őket. A menekülő magyarok közül csak őket végezték ki. Az emberek melletti kitartás itt ismét a vértanúság vállalását jelentette, az egyházi ruhát viselők szisztematikus kivégzése pedig nyilvánvaló bizonyítéka az egyház iránti gyűlöletnek. A hét rendtag közül egyedül Zénó atya nyughelye ismert.

A kommunista diktatúra áldozatai

A ferenceseket a világháború idején tanúsított hősiek helytállásuk miatt nagy tisztelet vette körül. Kiiktatásuk leghatásosabb eszköze a koncepciós perek gyártása volt. Így történt Gyöngyösön is, ahol **Kiss Szaléz** (1904–1946) klerikusmagiszter volt. 1945-ben megszervezte a Keresztény Demokratikus Ifjúsági Munkaközösséget, amely a város fiatalságát fogta egybe. E szervezetben a kommunisták konkurenciát láttak, ezért Szaléz atyát 1946. április 28-án letartóztatták. Azzal vádolták, hogy részt vett szovjet katonák meggyilkolásában, és fegyveres összeesküvést szervezett. A bírósági jegyzőkönyv szerint Szaléz atya előre megígérte, hogy feloldozza a diákokat, ha elkövetik a gyilkosságot, illetve beszámolt arról is, mit gyóntak neki vádlott társai. A per jogi vizsgálata bebizonyította, hogy a vallomás jelentős része nem Szaléz atyától származik. Társai közül többen kiszabadultak a fogásból. Vallomásuk szerint papjukat felismerhetetlenségig verték, de ő a gyónási titkot nem árulta el, a szembesítéskor pedig kijelentette: a jegyzőkönyvet a kínzások hatására írta alá, abból semmi sem igaz. A tárgyalást magyarul nem tudó szovjet katonák megfelelő tolmács nélkül vezették. A szovjet hadbíróóság 1946. decem-

ber 10-i ítélete alapján végezték ki Sopronkőhidán. Halála óta rendtársai a gyónási titok vértanújaként tisztelik. A per koncepciójás jellege és a gyónás szentségének központi kipellengérezése mutatja a tudatos egyházellenességet, Szaléz atya szenvedésvállalása pedig a hit tisztaságáért hozott áldozat.

A háború után a kommunista hatalom fokozott támadást indított a hatvani vasutas lakosság ellen, akiknek lelkipásztorai a ferencesek voltak. E meghurcolás részeként a 1945–50 között a hatvani kolostor szinte valamennyi tagját börtönbüntetés vagy valamilyen más diktatórikus eszköz segítségével távolítottak el a városból. Közéjük tartozott **Lukács Pelbárt** (1916–1948), akit 1946 májusában tartóztattak le. Ügyét a Kiss Szaléz perhez csatolták, amit így sikerült regionális ügyé emelni. A vád szerint ő volt az összekötő Hatvan és Gyöngyös városa között a szovjetellenes szervezkedésben, és tudott a gyöngyösi katonagyilkosság előkészületeiről. A jogi vizsgálat bebizonyította, hogy az ő tanúvallomása is a kommunista szervek által írt szöveg, számtalan ellentmondással. A magyar hatóságok Pelbárt atyát is átadták a szovjet bíróságnak, és perét ugyanolyan jogellenes körülmények között tárgyalták, mint P. Szalézét. Tíz év kényszermunkára ítélték, a Szovjetunióba hurcolták. Betegségét nem kezelték megfelelően, ezért – rabtársai szerint – embertelen kínok között halt meg 1948. április 18-án. A ferencesek vértanúként tisztelik.

Ugyancsak Hatvanból hurcolták el 1950-ben **Kriszten Rafaelt** (1899–1952). A budai, Margit körúti rendházban 1941 és 1946 között eltöltött éveit során házfőnök-plébánosként a zsidóüldözés idején a menekítés érdekében megszervezte az üldözöttek átvételét a katolikus egyházba, és sebesülten is több száz kilométeres útra indult, gyalogosan, hogy a nunciatúrán kapott menleveleket a címzettekhez juttassa. Az általa vitt iratok segítségével egy teljes vasúti vagon fordítottak vissza; így az odaszúfolt emberek megszabadultak a haláltól. A világháború után megnyitotta a kolostor konyháját, és hosszú időn keresztül étkeztette a környék nyomorgóit. 1949 augusztusában, már betegen került Hatvanba házfőnöknek. 1950. június 19-én, a szerzetesrendek elhurcolásának idején teherautók álltak meg a hatvani rendház előtt, piarista szerzeteseket és szerzetesnőket deportáltak a kolostorba. A lakosságot azonban fellázította a kommunista rendőrség, azt híresztelve, hogy a ferenceseket akarják elvinni. Ekkor az emberek a templom elé vonultak, a rendőrség pedig felszólította a házfőnököt, P. Rafaelt, hogy oszlassa fel a tömeget. Nem sikerült. Az éjszakai órákban a politikai rendőrség brutális módon feloszlatta a tüntetést, a kolostor lakóit pedig véresre verte. A négy ferences atyát az Andrássy út 60-ba szállították. A vallomásokról ebben az esetben is kimutatható, hogy a politikai rendőrség koncepciójának szüleményei, nem a vádlottak szavai. Rafael atyát – a demokratikus államrend megdöntésére irányuló szervezkedés címén – 1951-ben életfogytiglani börtönre ítélték. A szerzetes tudta, hogy Hatvanban szinte valamennyi elődjét letartóztatták, így a helyezés elfogadása számára a meghurcolással való tudatos szembenézést jelentette 1949 augusztusában. A börtönemlékek között megőrizték azt a történetet, miszerint egy téli napon kabátban, ing nélkül szállították át egyik

börtönből a másikba. Amikor az őr meglátta a teherautóról leszálló, ing nélküli rabot, így szólt: „Te, pucér Krisztus, hol hagytad az ingedet?” Rafael atya 1952. szeptember 15-én halt meg a börtön embertelen körülményei között.

Börtönben halt meg **Károlyi Bernát** (1892–1954) is, aki 1929 és 1938 között a ferencesek kínai missziójának alapító vezetője, 1936-tól az apostoli delegátus helyettese volt Paoking környékén. Missziós tevékenysége során az elhagyott, magatehetetlen betegeket ápolta, árvaházat alapított azoknak a lányoknak, akiket a családok kitettek otthonukból. Iskolát, orvosi rendelőt létesített, letelepítette a Szatmári Irgalmas Nővérek Rendjét, megszervezte a környék lelkipásztori szolgálatát. 1938-ban visszajött Magyarországra, ahol a misszió anyagi támogatásának szervezésén dolgozott, újságkiadással foglalkozott. A zsidóüldözés idején ferences habitust adott a menekülteknek, és abban rejtegette őket. A kecskeméti rendházba fogadott be üldözötteket, illetve felkereste gettóba zárt embertársait. A szovjet front előretörésekor Kecskemét város köztisztviselői elmenekültek. Ő irányította a várost, vezette a kórházat, összeszedte a házaknál hagyott betegeket, és ingyen konyhát nyitott a Dél-Magyarországról érkező menekülteknek. 1945-ben tiltakozott a kommunista rendőrség embertelen túlkapásai miatt, amelyekkel megalázták a börtönbe vettetteket, ezért 1945 júliusában őt is letartóztatták. Zsidóellenességgel, izgatással vádolták, majd 1949. november 26-án végleg elhurcolták. 1950. november 18-án államrend elleni szervezkedés vádjával, de bizonyítékok nélkül elítélték. A rabtársak visszaemlékezései szerint a börtönben őt is kegyetlenül kínozták, de P. Bernát mindig megőrizte jóságát. A börtönben titokban gyóntatott, mindenkit bátorított. A ferences provincia a vértanúk között tartja számon. Boldoggáavatási eljárásának megkezdését 700 kecskeméti hívő támogatta aláírásával. Zsidómentő tevékenységéért a magyarországi rabbi kar a holokausz hatvanadik évfordulóján emlékfát ültetett tiszteletére a kecskeméti ferences templom kertjében. Bernát atya környezetéből többek nyugatra menekültek, mert számolniuk kellett az elhurcolással. Ő azonban súlyosbodó betegsége ellenére is helyén maradt, tudatosan vállalva a szenvedést és a vértanúságot.

*

A hét személyről a ferencesek és az érintett egyházközségek úgy vélekednek, hogy Krisztusért adták oda az életüket. Ugyanazt tették a nemzeti szocialista időszakban, mint a kommunista éra kiépülése idején: mentették az üldözötteket, kiálltak az egyházért, a kisemmizettekért. Helytállásuk és el nem menekvésük következménye minden esetben a meghurcolás volt, mely Isten és az egyház elleni haragból forrsozott. A lelkipásztorok tisztában voltak a várható következményekkel, mikor úgy döntöttek, hogy kitartanak híveik mellett, és így igent mondtak a vértanúságra.

* * *

A püspöki konferencia december elején hozott döntése értelmében támogatja a hét magyar ferences vértanú boldoggá-avatásának ügyét.

„A katolikus kultúráért végzett munkáért” díjat Franka Tibor polgármester Úr 2010. december 12-én Iványi Imrénének és Lobmayer Miklós-nak adta.

Egyházközségi hírek

⇒ A Szent Anna templom 100. éves évfordulójához közeledve, folytatódik templomunk felújítása. Ennek érdekében a tető héjazatának védelmére, valamint a páramentesítésre szakértői árajánlatokat, ill. terveket kértünk.

Ezzel együtt a templom-hajó festésére három festőmestertől és állványozótól szintén árajánlatot kértünk.

⇒ Hamarosan befejeződik az új „Lourdes-i barlang” felállítása. A szobrok restaurálása azonban, - a nagy munkára való tekintettel - még folyamatban van.

⇒ Elkészült a plébánia tetőterének leválasztása, fűtése, parkettázása és a vizes blokk kialakítása. A végleges berendezkedés után a helyiség, átmenetileg, - a közösségi ház megépítéséig - lehetőséget ad az egyházközség csoportjainak az összejövetelekre.

⇒ JANUÁR 1-ÉN OTTHONUNKBAN VÉGZETT 24 ÓRÁS IMANAPOT TARTUNK.

⇒ FEBRUÁR 5-ÉN 10.00 -14.00 ÓRÁIG SZENTSÉGIMÁDÁS LESZ A TEMPLOMBAN, AMI A 14.00 -15.00 –IG TARTÓ SZENTÓRÁVAL FEJEZŐDIK BE.

A szilasligeti kápolna oltárára
- a hívek adományából -
két adoráló angyalszobor került.

WARD MÁRIA rendalapító

Emléknapja: január 23. *Mulwith, 1585. január 23. +Hewarth, 1645. január 30.

1585. január 23-án született, amikor I. Erzsébet idejében a katolikusokat elkeseredetten üldözték. Olyan környezetben nőtt fel, amely vallását buzgón gyakorolta, és szilárdan kitartott a katolikus Egyház iránti hűségében. Szülei gyakran kockáztatták az életüket, amikor papot rejtettek el a házukban. Nagyanyjának, Wright Orsolyának, akinél Mária korai gyermekségének néhány évét töltötte, a hite miatt tizenegy évig tartó fogságot kellett elszenvednie. Mária éber lélekkel fogadta magába a nagy angol hitvallókról és vértanúkról szerzett értesüléseit.

Isten gazdag adományokkal halmozta el: kiemelkedő természetes bájjal, világos ételemmel és hajlíthatatlan akaraterővel; ő pedig fel is használt mindent, hogy mindig mindenben Isten nagyobb dicsőségére

járjon el.

Már korán érezte szerzetesi hivatását. Mivel Angliában minden kolostort feloszlattak, külföldön akarta célját elérni. Családja és barátai ellenezték tervét; árulásnak tűnt számukra, hogy olyan időben, amikor a fenyegetett angol egyház rászorul minden hű gyermeke tevékenységére, valaki a kolostor békéjébe akar visszavonulni. Ugyanakkor a westmorelandi gróf örököse Mária kezére pályázott, s ezzel a házassággal sokat nyert volna a katolikusok ügye. Kezdetben Mária gyóntatótyja is úgy látta, hogy ez a kapcsolat Isten akarata, csakhamar felismerte azonban, hogy felfogása keresztezi Isten terveit. A huszonegy éves Mária a flandriai Saint-Omer klarissza kolostorába került. (A rend megválasztásában teljesen papi tanácsra hagyatkozott; kívánsága csak az volt, hogy „a legszigorúbbat válassza, hogy lelkét ne csak részben, hanem teljesen és mindenestül Istennek adhassa”.). Azt remélte, hogy a visszavonult szemlélődésnek és a zsolozsma istendicséretének élhet majd, de a helyét a kolduló nővérek között jelölték ki. Naponta be kellett járnia a környék falvait, s gyakran gúnyos beszédek kíséretében, és az összeroskadásig kimerülve élelmet gyűjteni a kolostor számára. Nehezítette helyzetét egy térdén támadt gennyes kelevény. Mária mindenben Isten akaratát látta, de csaknem egy év múlva a kolostor általános vizitátora alkalmatlannak találta erre az életmódra. Letette a szerzetesi ruhát, elhagyta a vallon konventet, és egy sugallat hatására ugyanott kolostort akart alapítani a klarissza rend angol tagjai számára, s erre a célra fordította vagyona nagy részét.

Novíciaként belépett az új kis közösségbe, ahol imádkozva és vezekelve mélységes

belső békét élvezett. Csakhamar úgy érezte azonban, hogy Isten ellenállhatatlan erővel ragadja meg; így közölte később: „Legnagyobb vigasztalásom annak felismerése volt, hogy Istennek terve van velem. Eközben megmutatkozott számomra, hogy nem kell megmaradnom Szent Klára rendjében; valami mást kellett tennem, de hogy mit és milyen természetű dolgot, azt nem láttam és nem is tudtam kitalálni. Csak azt értettem meg, hogy ez valami jó és Isten akarata szerinti dolog lesz.”

Hónapokon át próbálta Mária főnöknője parancsára félretenni ezt a megtapasztalását, mint amit az ördög az ő megzavarására sugallt, és a számára oly kedves kolostori életet tovább folytatni. Végül azonban Isten egyértelmű hívását kellett felismernie, s meg nem értve és megvetetten elhagyta a kolostort.

Miután így három évet a kontinensen időzött, visszatért a családjához Londonba. A következő hónapokat világi apostolkodással töltötte. Haldoklókat és betegeket látogatott, előkészítette őket a pap jövetelére, gyermekeket oktatott a hitigazságokra, gondozta a szegényeket, báli ruhában elvegyült a nemesi társaságban, arra gondolván, hogy itt is embereket vezessen vissza az Istenhez. Mária csakhamar talált fiatal munkatársakat. Amit azonban tenni tudtak, csekély volt. Szükségesnek látszott, hogy Anglia fiatalságát a hit alapjaira oktassák, és meg is erősítsék benne, hogy később képviselhessék majd hazájukban a katolikus Egyház ügyét. Mária biztos helyen, a kontinensen telepedett le, első hét társnőjével és növendékeinek egy csapatával, s Saint-Omerben megalapította első iskoláját. Az oktatás és (járványos időkben) a betegek ápolása mellett az „angolkisasszonyok” a kor özvegyi ruhájába öltözve apácaéletet éltek, de klauzúra és zsolozsma nélkül. Voltak, akik ezt nehezményezték, mert nem felelt meg az Egyház hagyományának. Ward Máriától azt kívánták, hogy közösségével csatlakozzék valamelyik meglévő női rendhez, és hogy jóváhagyott regula szerint éljen. Ő ezt elutasította, de nem tudta megmagyarázni, hogy valójában mit akar intézetével, miután ő maga évek óta bizonytalanságban maradt felőle. Végre 1611-ben megkapta Isten titokzatos útmutatását, és felismerte célját. Megbízatásának végrehajtása minden ellentmondással szemben könnyű lett számára, összevetve a korábbi évek sötétségével. Arra törekedett, hogy Isten akaratával szembe ne állítson önmagában semmiféle akadályt, hogy Isten végrehajthassa általa művét.

Miközben a tagok száma és munkája is megnövekedett a kontinensen, Mária visszatért Angliába, és Londonban megalapította első házát. Tevékenysége nem maradt sokáig elrejtve. Fejére nagy vérdíjat tűztek ki. Legelkeseredettebb ellensége, a canterbury anglikán érsek azt mondta róla: többet ártott, mint sok pap, és szívesen kicserélte volna hat-hét jezsuitával. Miközben országszerte kutattak utána, tárgyalás végett önként a palotába ment, és amikor hiába várt üldözőire, belevéste nevét az egyik ablakba.

Attól kezdve életének nagy részét a kontinensen töltötte; egyre újabb házakat alapított, és fáradozott az egyházi jóváhagyásért. Ma érthetetlennek tűnhet, hogy eszméje: „valamiféle vegyes életmód” -- tudniillik a kolostori élet összekapcsolása „a felebaráti szeretetnek a kolostoron belül el nem végezhető gyakorlataival” -- oly

nagy ellenállásra talált. Ennek történeti alapjai összetettek. Szerepet játszhattak benne a személyét és művét ért rágalmak, továbbá a jezsuita rend tagjainak ellenállása is, akik félték a „második rendtől”. Más oldalról mint „jezsuita nők” ellen -- ahogy a nép nevezte őket -- a jezsuita rendnek az Egyházon belüli ellenfelei léptek fel velük szemben. Mária következetes törekvése, hogy intézetét (Institutum Beatae Mariae Virginis = A Boldogságos Szűz Mária Intézete) közvetlenül a pápának rendelje alá, ellenfeleket támasztott számára a püspökök között.

A Szentszék elé terjesztette intézetének tervét, római útra is vállalkozott, hogy ügyét maga tárja a pápa és a bíborosok elé; házat nyitott Rómában, hogy mindenki meggyőződhesen ügyének igaz voltáról -- mindez mégsem tudta feltartóztatni az intézetre mért megsemmisítő csapást. Voltak már házai Saint-Omerben, Londonban, Liège-ben, Kölnben, Trierben, Rómában, Nápolyban, Perugiában, Münchenben, Bécsben, Pozsonyban; az intézet taglétszáma már százakra emelkedett, amikor VIII. Orbán pápa 1631-ben kiadott bullájával feloszlatta. Magát Máriát mint eretneket egy müncheni klarissza kolostorban őrizték. Halálos betegen elmondhatta: „Sohasem mondtam vagy tettem semmit, sem nagyot, sem kicsit Őszentsége vagy a szent Egyház tekintélye ellen”. Inkább lemondott volna a haldoklók szentségéről, mint hogy a visszavonás látszatába keveredjen. Visszanyerte egészségét, és három hónap múlva elengedték a fogságból. Életműve darabokban hevert, házait feloszlatták, a nővéreket hazaküldték.

Mária azonban töretlen erővel indult el harmadik római útjára, és a pápa lába elé vetette magát, aki megengedte, hogy néhány társnőjével együtt az ő különleges felügyelete és oltalma alatt megnyisson egy házat, és lányok nevelésével foglalkozzék. Müncheni házat is visszaállíthatta. Lassanként újból növekedni kezdett alapítása.

Mária azonban arra érezte magát hivatottnak, hogy visszatérjen hazájába. Anglia megtérítésének szentelte élete utolsó éveit Londonban és Yorkban.

1645. január 30-án halt meg.

Alapításának jóváhagyását nem érte meg. 1703-ban a szabályzata jóváhagyást nyert ugyan, de 1749-ben XIV. Benedek pápa megtiltotta, hogy rendalapítóként tiszteljék. Ezt a tilalmat 1908-ban X. Pius feloldotta, miután az angolkisasszonyok rendjét már 1877-ben jóváhagyták. 1978-ban kapta meg a rend a Szent Ignác-i konstitúciók használatának jogát.

XII. Pius a világi apostolok 1951-ben tartott kongresszusán úgy emlékezett meg Ward Máriáról, mint aki „a katolikus Angliával ajándékozta meg az Egyházat történelmének legsötétebb és legvéresebb óráiban”. A mai Egyház feladata, hogy méltányolja Ward Mária apostoli eszméjének hatékonyságát és személyének sugárzó erejét.

(forrás: Dr. Diós István)

G y e r m e k o l d a l

Bruno Ferrero: A két jégtömb

Volt egyszer két jégtömb. A hosszú télen keletkeztek egy sziklás, bozóttal körbevett üregben, a hegyoldalt beborító erdő közepén. Makacs közönyösséggel méregették egymást. Viszonyuk meglehetősen hűvös volt. Néhány "jónapot", egy-két "jóestét". Semmi több. „Jégtörésről” szó sem volt. Mind a ketten azt gondolták a másiktól: - Igazán eljöhethetne hozzám! De a jégtömbök egyedül nem tudnak elmozdulni a helyükről. Így nem történt semmi és a jégtömbök még jobban önmagukba zárkóztak. Az üregben lakott egy borz, aki egy nap így fakadt ki:

- Milyen kár, hogy itt bent kell lennetek! Gyönyörűen süt a nap odakint!

A két jégtömb feljajdult. Kiskoruk óta tudták, hogy a nap a legnagyobb veszélyt jelenti számukra.

Meglepő módon azonban, most az egyik jégtömb azt kérdezte:

- Milyen a nap?

- Csodálatos... Maga az élet. - válaszolta zavartan a borz.

- Csinálhatnál egy kis rést az odú tetején... Szeretném látni a napot! - mondta a másik.

A borz nem várta meg, amíg megismétli. Fúrt egy kis lyukat a gyökerek közé és a nap meleg, enyhe fénye arany sugaraként hatolt be az üregbe.

Néhány hónappal később egyszer délben, ahogy a napfény felmelegítette a levegőt, az egyik jégtömb észrevette, hogy olvadni kezd és kis patakká változik.

Másképpen érezte magát, nem volt már többé ugyanaz a jégtömb, ami eddig.

A másik jégtömb is ugyanezt érezte.

Pár nap múlva a jégtömbökből két kis folyócska kezdett csordogálni. Ki is folytak az üregből és nem messze onnan, csillogó kis tavat alkottak, amelyben az ég kékje tükröződött.

A két jégtömb még érezte saját hidegségét, de ezzel együtt a törékenységet és a magányt. A közös aggodalmat és bizonytalanságot is. Felfedezték, hogy keletkezésük egyforma és valójában szükségük van egymásra.

Jött két tengelice és egy pacsirta, hogy szomszárkat oltsák. A rovarok ott zümögtek a tó körül, egy puha, hosszú farkú mókusz pedig megfürdött benne.

És ebben a boldogságban ott tükröződött a két jégtömb, akik most szívet találtak maguknak. ——— Olykor elég egy napsugár. Egy kedves szó. Egy köszönés. Egy simogatás. Egy mosoly. Ilyen kevés dolog elég ahhoz, hogy boldoggá tegyék azokat, akik körülöttünk élnek. Élünk a lehetőséggel!

Ajándékozz boldogságot! Kezdd el már ma!

Népi köszöntők újévre

Adjon Isten füvet, fát,
Teli pincét, kamarát.
Sok örömet e házba,
Boldogságot hazánkba!

Este harangszóra, gilingalangóla,
Azt hirdeti, itt az évnek, itt a fordulója.
Azért friss egészséget,
Bort, búzát, békességet.
Aggyon Isten bőven,
Az újesztendőben.

Ez újév reggelén minden jót kívánok,
Ahova csak nézek, nyíljanak virágok!
Amennyi az égnek lehulló zápora,
Annyi áldás szálljon gazduram házára.
Újesztendő, vígságszerző most kezd újulni,
Újuláskor víg örömmel akkor hirdeti,
Hirdeti már a Messiás, eljöttünk lenni.
Legyetek hát az Istennek igaz hívei.

Weöres Sándor: A szabály, mint fogság és mint szabadság

Isten szavához, parancsaihoz többféle módon viszonyulhatunk,
és az visszahat életünkre, közérzetünkre:

Légy szigorú önmagadhoz, de ne gyötörd természetedet.
Bontsd le szeszélyeid, sóvárgásaid, nem azért, hogy nélkülük
nyomorogj, hanem, hogy folyhass, mint a víz, és biztos lehess,
mint az ég.

A szabály nem arra való, hogy beléje börtönözd magad;
legyen lakószobád, szabadon ki-be járhass, dolgozod szerint.
A szabály semmit sem ér, ha elhatározás-szerűen viseled, ha
komoran és konokul csörömpöl rajtad; a szabály akkor jó, ha
érzéseiteidbe ivódik és finoman, hajlékonyan támogat.

A Magyar Katolikus Püspöki Konferencia

a Család évével szeretné felhívni a figyelmet a szülői hivatásra, és arra is, hogy meg kell erősíteni a társadalom legkisebb sejtjét, mert e nélkül elképzelhetetlen keresztény és nemzeti megújulás.

Arra kértek 10 és 16 év közötti diákokat, írják le, milyennek látják családjukat. Íme a legtalánulságosabb gondolatok.

„Családom háromtagú: anya, a nővérem, Marika és én. Apukámat nem ismerem, babakorom óta nincs velünk. Anya reggelenként dolgozni megy, későn jön haza. Sokszor olyan fáradt, hogy a leckénket sem tudja ellenőrizni. Mindenünk megvan. Boldogok vagyunk, de ha én felnőtt leszek, szeretnék majd a férjemmel együtt maradni...” (Klári, 14 éves)

„Szeretem a szüleimet: az anyukámat, a nevelőapukámat. Édesapám sokat iszik, nem vagyunk vele jóban. Régebben más volt, akkor szeretett minket. Ha a nevelőapám szabadnapos, elmegyünk az uszodába vagy kirándulni, anyukámmal és a féltestvéremmel. Az édes-testvérem már nagykorú, ő beköltözött a városba, albérletbe.” (Dóra, 10 éves)

„Apukám mindig elvisz horgászni. Együtt készítjük a karácsonyi süteményt, együtt töltjük a hétvégéket. Néha azért egy kicsit szigorú: egy óránál többet nem ülhetek a számítógép előtt, nem ihatok energiatalt. Mindig rám szól, hogy mossak fogat, egyek gyümölcsöt. Sokat törődik velem. Apum cigizik, de nem zavar, bár én nem szeretnék rászokni a dohányzásra. Apám a példaképem, ha majd családom lesz, én is ilyen leszek.” (Áron, 12 éves)

„A családomban egy kivétellel mindenkire számíthatok: apám nem foglalkozik velem. A szüleim elváltak, apám nem jön soha értem. Egy évben legfeljebb kétszer-háromszor visz el magához. Ez semmi... Anyával szeretjük egymást, a nevelőapámmal is jól megvagyok. Sokat beszélgetek a nagypapámmal, a kertet is együtt gondozzuk. Jó így, de még jobb lenne, ha apámra is számíthatnék...” (Előd, 13 éves)

„Az én családom nagyon kedves, szeretetre méltó és becsületes. Apukám mindig segít a tanulásban, az anyukámmal együtt szoktam főzni-sütni. Mindig én takarítok, mert ő beteges. Ha felnőtt leszek, egy gyereket szeretnék, kislányt. De nem hagynám el, ahogy engem hagytak el az igazi szüleim...” (Krisztina, 16 éves)

„A család nekem a támaszom, ők a legjobb barátaim. Minden hibámmal elfogadnak. Igaz, egy kicsit nehéz nekem, mert anyukám már 3 éve Ausztriában dolgozik, és csak kéthavonta jön haza. Nekem ez azért rossz, mert nem látom minden nap, nem tudok neki mindenről beszámolni. Nem látja, ahogy felnövök. Nagyi van velem és a két testvéremmel. Én olyan családot szeretnék, ahol együtt vagyok a társammal. Ahol együtt neveljük a gyerekeket.” (Éva, 16 éves)

„Ha felnövök, két gyereket szeretnék és egy szerető, segítőkész férjet. Lesz munkahelyem, otthon én fogok főzni, mosni, és a lépcsőházat is én fogom takarítani. Nem leszek túl szigorú a gyerekeimhez. Engedem a játékot, a tévézést, a számítógépezést, de csak akkor, ha megtanulták a leckét, de mindig sokat fogunk együtt beszélgetni meg kirándulni. Szerintem egy család akkor család, ha minél több időt tölt el együtt...” (Gabi, 14 éves)

A modern kori rabszolgaság formái

Az Egyesült Államokban minden évben hivatalos jelentést készítene az emberkereskedelemről.

2010-ben készült el a tizedik jelentés, amely megállapítja, hogy az emberkereskedelem elleni intézkedések még igencsak kezdeti stádiumban vannak.

A Zenit hírügynökség ismertette a hivatalos jelentést, amely hangsúlyozza, hogy az emberkereskedelem nagy részben még mindig a kényszermunkára hurcolást jelent, még ha a figyelem inkább a szexuális célú emberkereskedelemre irányul is. Ugyanakkor a kereskedők sokszor szexuális erőszakot is alkalmaznak, amikor a földeken, vagy a gyárakban végzett munkára kényszerítik a nőket.

A 2010-es jelentés néhány fontos adata:

- 12,3 millió felnőtt és gyermek él az egész világon, akik kényszermunkát végeznek, vagy prostitúcióra kényszerítve élnek.

Az áldozatok 56%-a nő.

- A kereskedők éves haszna körülbelül 32 milliárd dollár (26 milliárd euró).

- A világban 1 000 lakosból 1,8-at visznek kényszermunkára. Ázsiában és a Csendes-óceán vidékén ez az arány magasabb, 3 lakost érint 1 000-ból.

- 2009-ben 4 166 per végződött eredményesen az áldozatok számára, ez 40%-kal több, mint a megelőző évben.

- 62 olyan ország van, ahol még senkit nem ítélték el a Palermo Protokoll alapján (az ENSZ intézkedése az emberkereskedelem megelőzésére).

- Nem kevesebb, mint 104 országban nem létezik semmiféle törvény, program, szabályozás az emberkereskedelem ellen.

A Palermo Protokoll az első nemzetközi kezdeményezés az emberkereskedelem témájában.

Alapgondolata, hogy nem elég a kereskedők megbüntetése, ha nem gondoskodnak az áldozatokról és nem teszik meg a megelőző intézkedéseket.

Amikor embereket kényszermunkára visznek, gyakran átveréssel teszik ezt, vagy emberrablás útján. Az Egészségügyi Világszervezet becslése szerint tíz áldozatból egyet kényszerítenek prostitúcióra, kilencet kényszermunkára. A jelenséget nagy mértékben

elősegíti a munkanélküliség, a szegénység, a diszkrimináció és a korrupció. Gyakran adósság miatt kerülnek az emberek ilyen helyzetbe, a hitel törlesztésére kezdik el a munkát. Közép-Ázsiában az is gyakori, hogy a gyerekek a szüleik adósságát törlesztik ilyen módon. A jelentés szerint az emberkereskedelem által elhurcoltak az említett tevékenységeken kívül házimunkát végeznek, vagy gyermekmunkások, gyerekkatonák és szexuálisan kizsákmányolt fiatalok.

A probléma súlyos, mégis nagyon kevés per indul. A tanulmány szerint az emberkereskedelem árnyaiban legalább olyan súlyos gond, mint a gyilkosság, a szexuális erőszak, a rablás, mégis sajnálatosan kevés esetben indul eljárás. Gyakran a társadalom szemétként tekint az áldozatokat, nem tartják őket elég fontosnak ahhoz, hogy foglalkozzanak velük. Ha per indul is, csak a bűnösöket bünteti, nem foglalkozik az áldozatokkal. Sőt, gyakran csak annyi történik, hogy bezárják és hazatoloncolják őket. Ezáltal vissza helyezik őket eredeti életkörülményik közé, ahol ugyanazok a veszélyek fenyegetik őket.

A jelentés szerint szorosabb együttműködésre van szükség a

hatóságok között, beleértve az állami és nem állami szervezeteket is. Ugyanakkor arra is szükség lenne, hogy külön erre a célra létesítsenek intézményeket. Szükség van továbbá arra is, hogy a vállalkozásokat is arra buzdítsák, hogy ne álljanak szóba az emberkereskedőkkel. A jelentés egyik legérdekesebb része az, amelyben tágabb kontextusba helyezi a problémát. Leírja például, hogy az állami tisztviselők korrupszája megakadályozza, hogy megfelelően lehessen kezelni a helyzetet.

Agostino Marchetto, a Vándorlók és Utazók Lelkigondozásának Pápai Tanácsának titkára is beszélt erről a problémáról. Hangsúlyozta: „Az emberekkel való kereskedelem az emberi méltóságon esett súlyos sérelem.” Elmondta, hogy nincsenek egyszerű megoldások.

Olyan politikát kell alkalmazni, amely nem korlátozódik a kereskedők megbüntetésére, hanem szem előtt tartja az áldozatok érdekeit. Fontosnak tartja azt is, hogy fogyasztóként mindannyian járuljunk hozzá a küzdelemhez, vagyis csak erkölcsileg megfelelő forrásból származó termékeket vásároljunk. MK.

Fengsui – keresztény szemmel

Sorozatunk a társadalomban egyre szélesebb körben terjedő ezoterikus jelenségekről ad keresztény szempontú ismertetést. A témák között szerepel az ezotéria, a radiesztézia, az alternatív gyógyászat, a Hellinger-féle családállítás, a homeopátia, a reiki, a kineziológia, a Bach-virágterápia stb. Nyolcadik összefoglalónk a fengsuiról szól.

Az utóbbi években divatba jött, hogy a lakások és a nyilvános helyiségek belső tereit a fengsui tanítása szerint alakítják ki. Az ezotéria térhódításával ez a gyakorlat is a Távol-Keletről került Európába, ahol erősen meggyökerezett. Mi a fengsui, milyen gondolkodás áll mögötte, és hogyan viszonyuljon hozzá a keresztény ember?

Mi a fengsui?

- A fengsui kínai kifejezés; jelentése: „víz, szél”.
- A fengsui gyakorlata Kínában az ősök kultuszára vezethető vissza. Az elhunyt hozzátartozók számára a legmegfelelőbb temetkezési helyet igyekeztek megtalálni, hogy szellemük jó levegőt (szelet) és jó vizet tudjon majd biztosítani.
- A taoizmus szemléletéhez kapcsolódóan a hangsúly eltolódott, és egyre inkább a kozmikus energia (*csi*, *qi* vagy *ki*) helyes áramlását kezdték keresni. A fengsui a csi létezésébe vetett hitben gyökerezik.
- A taoizmusban a csi a mindent fenntartó, egyetemes életerő, amelyből minden ered. Az energiának e fizikailag nem érzékelhető formáját „a sárkány leheleteként” határozzák meg. A taoizmus, amely nem ismeri a személyes teremtő Istent, ezt az erőt tekinti a világegyetem többé-kevésbé isteni elemi erejének.

A fengsui nyugati formái

- Az ezotéria térhódításával nyugaton is elterjedtek a távol-keleti világ- és emberszemlélet elemei. Ezért vált oly széles körben elfogadottá az a felfogás, hogy az egészség és a boldogság feltétele az isteni energia, a csi harmonikus áramlása. Mivel e keleti eszmék szerint az ember kizárólag az isteni energia kiáradásaként fogható fel, minden a helyes energiaáramláson múlik.
- A csi-mozgalom a gyakorlatban nagyrészt terápiás eljárásokkal kívánja megőrizni az ember helyes „energia-egyensúlyát” (csikung, taicsi, shiatsu stb.). A fengsui ugyanakkor az ember környezetére, a lakásra, a házra, a kertre összpontosít.
- A fengsui építészeti és lakberendezési tippeket ad, amelyek alapján biztosítható a csi-erő kiegyensúlyozott, helyes áramlása. E szabályok be nem tartása követ-

keztében ártalmas csi-erő keletkezhet, ami egészségi vagy emberi problémákhoz vezethet.

- Az építési és lakberendezési szabályok mellett bőséges a kínálat olyan tárgyakból, amelyek pozitívan befolyásolhatják a lakás energiaáramlását. A tükrök, csengettyűk, kristályok stb. a helyes csatornáknak tartják és vezetik az energiát, és biztosítják harmonikus áramlását.

Hogyan alkalmazzák a fengsui-t?

Egyesek könyvekből szerzett ismeretekkel, ötletekkel is beérik. De működnek speciálisan képzett fengsui-tanácsadók is, akik – jó pénzért – megállapítják (sokszor inga vagy varázsszavak segítségével), hogyan kell berendezni a belső teret. A különböző fengsui-iskolák különböző szempontokat tartanak fontosnak.

Kritika

A lakberendezési tippek önmagukban nem elvetendőek. Sokszor természetes esztétikai elvek alapján születnek, amelyek kétségtelenül helyesek (de amelyekre józan paraszti ésszel bárki rájöhet). A belső tér kialakítására vonatkozó javaslatokkal együtt azonban egy ideológiát is terjesztenek, ami már okozhat problémákat. Eszerint a hétköznapi élet valamennyi problémáját a negatív energiaáramlás okozza. Az egyetlen megoldás tehát az, ha átrendezik a bútorokat vagy energiavezető kristályokat, tükröket stb. függesztenek ki – ahelyett, hogy megkeresnék a bajok valódi okát, és azt próbálnák orvosolni.

Keresztény kritika

- A fengsui gyakorlata a taoista vallás és filozófia összefüggéséből kiragadott elemeket importál – álcázott formában – a nyugati kultúrába (pl. a taoista vallástól elválaszthatatlan csi-fogalmat). A kritikusok szerint Kínán kívül a fengsui nem más, mint „kínai babonáságból, európai vulgárokultizmusból és kritikátlanul elfogadott, idejétmúlt ezoterikus eszmékből álló, sajátos potpourri”.
- A fengsui az ezoterikus gondolkodásra jellemző, redukcionista, leegyszerűsítő emberszemléleten alapszik. E felfogás minden bajt és nehézséget kizárólag a rossz energiaáramlásokra vezet vissza, sőt magát az embert is csupán egy „energiakvantumnak” tekinti.
- Szembetűnő, hogy sok fengsui-könyv negatív hatást tulajdonít a keresztény jelképeknek. E hozzáállás mögött könnyen felfedezhető a New Age ideológiája.
- A fengsui ugyanazt az alapvető világszemléletet erősíti, amely az egész ezoterikus világban elterjedt.
- A tudatos keresztény ezért más szempontok alapján rendezi be lakását és környezetét.

(Forrás: az osztrák Nazaret katolikus közösség összefoglalója)

I d ő s e k i m á j a

Uram, köszönöm Neked az ajándékba kapott éveket és évtizedeket. Köszönöm életem minden eredményét, amivel megörvendeztetted és minden kudarcát, amivel korlátaimra figyelmeztetted. Kö-

szönöm családtagjaimat, akik elviselnek, akik mellettem állnak és szeretnek.

Uram, kérlek, bocsásd meg, amit rosszul tettem, és amit elmulasztottam. Köszönöm, hogy Te nem még nyugdíjba, hanem ma is mindent megteszel üdvösségemre.

Uram, adj nekem hálás szívet, hogy mindig észrevegyem: több okom van a hálára, mint a panaszra. Ments meg az irigységtől, elégedetlenségtől, nyugtalanságtól, a mindentudás látszatától és a mindent-jobban-tudás hazugságától, a gyanútól, hogy valaki mindig bántani akar. Ments meg a közöny-

től, a házsártos, barátságtalan viselkedéstől, az örökös zsörtölődéstől, a rút önzéstől, a mindent elborító keserűségtől és a hiába-valóság nyomasztó érzésétől.

Uram, adj erőt, hogy békésen hordjam az öregkor terheit, humorral fogadjam feledékenységem jeleit, erőtlenségemet, érzékszerveim tompulását, testi-szellemi erőm hanyatlását.

Uram, adj bölcs szívet, hogy meg ne feledkezzem a végről itt, és a kezdetről odaát. Kérlek, adj kedvet a munkához, amit még elvégezhetek. Tégy hasznossá, hogy ne érezzem csak tehernek magam és adj alázatot, hogy belássam egyre inkább másokra szorulok.

Adj kedvet az imádsághoz, a Veled való beszélgetéshez. Adj világosságot, hogy jól lássam magam, és jól lássak másokat is. Adj jó kedvet és nyitottságot, hogy még mindig tudjak befogadni és adj szeretetet, hogy ne csak panaszkodjak mások hidegsége miatt, hanem áraszam szereteted melegét.

Uram, maradj az, aki mindig voltál: megbocsátó Édesatyám. Ez indítson arra, hogy én is tudjak megbocsátani. Ne engedd, hogy valaha is fáradt legyek a köszönetmondáshoz. Ne engedd, hogy valaha is abbahagyjam dicséretedet. Tartsd meg és növeld hitedet. Szólj Uram, még hallja a Te szolgád! Ámen.

Szentmise szándékok február hónapban

1.		
2.	A Rózsafűzér Társulat 5. (Szalainé) csoport élő Tagjai	
3.	A Rózsafűzér Társulat 5. (Szalainé) csoport +Tagjai	
4.	Jézus Szent Szíve tiszteletére engesztelésül	
5.	+Veres Mihály, +Neje, +Mihály fiuk - SZENTSÉGIMÁDÁSI NAP	
6.	+Ruzsai Pál 5. évf.	(8.00)
		(11.00)
	+Jancsó Mihályné és +Szülei	(18.00)
7.		
8.		
9.	Hálából születésnapon	
10.	+ifj. Kiss Sándor és +Szülei	
11.	+Két Édesanya; +Katalin és +Mária	
12.	+Néczin András 4. évf.	
13.	+Budavári József 9. évf.	(8.00)
	+Varró Gyula, +Kiszel András, +Neje, +Fiuk és a Csepeti cs. +Tagjai	(11.00)
	Hutter Ferencné +Fera Anna 1. évf.	(18.00)
14.	+Kotter Károly	
15.		
16.	+Rozmüller József, neje +Szokolik Julianna, +két Gyermeük és +Nagyszülők	
17.	+Nagy Jánosné Huszka Julianna, +Férje, +Fiuk és +Unokája	
18.		
19.	+Fogd József 1. évf.	
20.	+József és +Julianna	(8.00)
		(11.00)
	+Kisgyörgy Sándor, +neje Horváth Ilona és +Nagyszülők	(18.00)
21.		
22.		
23.		
24.	+Kundra Béláné 2. évf.	
25.		
26.	+László és +Valentina	
27.	Az egyházközség februárban +Híveiért	(8.00)
		(11.00)
	Az Egyházközség élő híveiért	(18.00)
28.		

Minden amit tudnod kell az életben, arra megtanít Noé Bárkája.

1. Ne késsed le a hajót!
2. Emlékezz, mind ugyanabban a hajóban vagyunk!
3. Tervezz előre. Akkor sem esett az eső, amikor Noé megépítette a Bárkáját.
4. Tartsd jó kondiban magadat. Mikor 60 éves leszel, lehet valaki felkér egy nagy dologra.
5. Ne törődj a kritikákkal. Csak csináld meg a munkát, amit meg kell csinálni.
6. A jövődet építsd magasra.
7. A biztonságod érdekében mindig párban utazz.
8. A sebesség nem mindig számít. A csiga és a párduc is ugyanabban a hajóban van.
9. Ha stresszes vagy, lebegj kicsit.
10. Emlékezz: a Bárkát amatőr, a Titanicot pedig profik építették.
11. Nem számít a vihar, ha Istennel vagy, a végén mindig vár a szivárvány.

**A szilasligeti kápolnában - minden hónap 1. vasárnapján reggel 8.00 órakor
görög katolikus szentmise,
- minden hónap első péntekén 17.00 órakor
gyóntatás és áldoztatás van.**

„LÉPCSŐK”

A kerepesi római katolikus egyházközség lapja

Felelős kiadó és szerkesztő: Frajna András plébános

Főszerkesztő: Sohan Andrásné

Szerkesztők: Lobmayer Miklós, Lobmayer Miklósné

A szerkesztőség címe: 2144 Kerepes, Szabadság út 246.

Tel.: 06/28/560-370 Fax: 06/28/560-371

e-mail: frajna.andras@vaciegyhazmegye.hu

Internetes honlap: <http://kerepes.plebania.hu>

Megjelenik két havonta, első vasárnap 450 példányban

Szentmisék rendje:

A kerepesi templomban:

Vasárnap: **8.00 és 18.00**

Hétköznapi: **6.15**

Kivéve csütörtök: **18.00**

Szilasligeti kápolnában:

Vasárnap: **11.00**